Takarékos ifjúság

2 millió forintos takarékossági számla a várpalotai KISZ fiatalok vállalása

Az elmúlt vasárnap délelőtt az Ifjúsági Ház színpadára egy jelszó került: „Takarékossággal véded a nemzeti vagyont!" E jelszónak tartalmát azok a fiatalok adták meg, akik a KISZ nagytermét megtöltötték.

Aktíva ülésre gyűltek össze a KISZ legjobb fiataljai, hogy megbeszéljék legnagyobb pártmegbizatásukat: a takarékosságért való harc tennivalóit. *Homoki* Imre városi KISZ bizottsági titkár tartott beszámolót. Röviden megemlékezett a várpalotai KISZ szervezetek eredményeiről, beszélt azokról a feladatokról, amelyeket sikerrel oldottak meg, mint például a munkaverseny megindítása, fásítás. — Most ismét nagy feladatot kaptunk, legyünk zászlóvivői a takarékossági mozgalomnak — mondotta Homoki elvtárs. — Mi, a KISZ szervezet tagjai, aktívái nevében 2 millió forintos takarékossági számlát nyitottunk. Hogy sikerrel járjon ez a vállalkozás, valamennyi fiatal egységes munkájára van szükség. Vannak már eredményeink a takarékosság területén ebben az évben, a Beszálló-aknánál 60 000, az S. II.-aknánál 32 000, az Ernő-bányánál 11.180 forint, amelyet anyagmentéssel takarítottak meg üzemüknek. Nagy a rendetlenség, van tennivaló. Helyes a pétfürdőiek kezdeményezése, amikor energiaőrsöket szerveztek meg a gyár területén. Vagy az inotai kohóban, ahol a munkaórák megtakarításával és energiatakarékossággal igyekeznek segíteni. Most az a feladat, fogjuk rendszerbe ezt a munkát, ne egy-két fiatal, hanem valamennyi ifjúmunkás a takarékosság szemelőtt tartásával dolgozzon. A KISZ Központi Vezetőségének az a felhívása, hogy minden fiatal 20 munkaórát dolgozzon társadalmi munkában. — Vállaljunk — mondotta a továbbiakban Homoki elvtárs — célfeladatokat szerződésszerűen, az üzemek vezetői bizonyára szívesen veszik a fiataloknak az ilyen irányú kezdeményezéseit. Legyünk a társadalmi tulajdon őrzői Bizonyítsuk be, hogy megérdemeljük a nevünket, a Kommunista Ifjúsági Szövetség nevet azzal, hogy megfelelünk a kapott pártmegbízatásnak.

Az aktíva résztvevői közül többen is felszólaltak. Elmondták, hogyan lehetne takarékoskodni. *Schäffer* Vince, az Ernő-bánya KISZ titkára arra hívta fel a figyelmet, hogy most ne úgy induljanak a munkának, hogy a mindenáron való takarékosság érdekében új anyagot elszórnak azért, hogy összeszedhessék. Majd beszélt arról, hogy méltó versenytársai akarnak lenni a Beszálló-aknának. Tennivaló van, s ők a maguk vonalán megtesznek mindent. Most a bányában lévő körfűrészhez szállítanak sok anyagot. *Magyar* elvtárs az Inotai Alumíniumkohótól aggályát fejezte ki, hogy ők az energiánál nem tudják havonta a megtakarítást kimutatni, mivel negyedéves értékelés van. Viszont kéri, hogy a KST tagságot, illetve annak összegét vegyék a takarékossági számlára. *Kelemen* Gábor elvtárs, az Ernő-bánya KISZ vezetőségi tagja arról beszélt, hogy a bányában dolgozó motorok nincsenek kihasználva, ők megfelelő szakemberekkel felülvizsgálják, s a gépészetnek javaslatot akarnak tenni megfelelő motorok lecserélésére. Kifogásolta, hogy az anyagellátás nem tökéletes. Kábeleket kell földelés céljára használni, itt is lehetne takarékoskodni, ha megfelelő anyagok állnának rendelkezésükre. Kérik, hogy minden üzembe vezessék be a neonvilágítást, amivel sok energiát lehetne megtakarítani. Felszólalt a megyei KISZ bizottság részéről jelenlévő *Gál* elvtárs is, aki felhívta a fiatalok figyelmét arra, hogy a takarékossági munka alapját felvilágosító szóval teremtsék meg, s magyarázzák meg, miért van erre szükség. Sokféle módja van a takarékosságnak: vasgyűjtés, papír-, rongy- stb. gyűjtés, persze nem utolsó sorban a társadalmi tulajdon védelme. Felszólalt az aktíván *Ligmann* Károly elvtárs, az S. II.-akna üzemvezetője, aki a figyelmes munkára hívta fel a fiatalok figyelmét. Segítséget ígért a kezdeményezéshez. De felhívta a figyelmet, hogy nemcsak a munka területén, hanem a mindennapi életben mindenütt van a takarékossághoz lehetőség, s nagyon vigyázzanak minden anyagra, mert nagyon drága. Egy csákány 36 forint, egy TH-gyűrű 1000 forint. Véleménye szerint a vállalt 2 millió forint megtakarítást tudják teljesíteni. *Varga* György a tröszt szakszervezeti bizottságától felhívta a fiatalok figyelmét a minőségi munkára, mert hiába harcolnak a takarékosságért, ha nem teljesítik a kalória tervet, ami miatt szénbányászati trösztünk az elmúlt negyedévben 1,5 millió forintot vesztett el. S ez az alapja — a kalória tervteljesítés — a nyereségrészesedésnek. *Szekeres* Mihály elvtárs elmondta, hogy a fiatalok nagy feladatot vállaltak, amihez komoly szervező készségre van szükség. *Takács* elvtárs arra hívta fel a figyelmet, hogy a vasat, amit a fronton alkalmaznak, szélesebb tetővel oldják meg, hogy ne mindjárt törje el a főtefát. *Lehoczki* elvtárs Pétfürdőről a kommunisták, az idősebb dolgozók segítségét kérte. *Kele* János a Ferenc-bányától azt panaszolta, hogy az üzemvezetőség nem engedi le az anyagmentő brigádjaikat. *Kaszler* elvtárs rögtön válaszolt, de érveit a fiatalok nem fogadták el.

Felszólalt az értekezleten *Baski* Sándor, a városi pártbizottság titkára, aki üdvözölte a fiatalokat, felhívta a figyelmüket arra, hogy minden mozgalom kerékkötője a közömbösség, tehát nagyon nagy szervező munkára van szükség, a pártbizottság minden segítséget megad, de ne nézzenek tétlenül, ragadjanak meg minden alkalmat a takarékosság érdekében. Volt KISZ szervezet, amelyet megbírált, s kérte a KISZ szervezet vezetőit, hogy teremtsék meg a tapasztalatcsere lehetőségét, hiszen ezzel menetközben segítik a jó módszerek azonnali megvalósítását. — A pártbizottság bízik a fiatalok erejében, tudásában, szervező készségében, hiszen azért is kapott ilyen nagy feladatot — mondotta.

Az aktíva résztvevői valamennyien arról beszéltek, hogy az a feladat, amit a KISZ bizottság vállalt, teljesíthető, s azon lesznek, hogy év végére megduplázzák ezt a számot, s megteremtsék az állandó takarékossági munkának az alapját.

Az értekezlet megmutatta a fiatalokban rejlő erőt, s azt a tenniakarást, amely bennük van.

Sándor Lászlóné

Nyári nagyjavítás Péten június hó 10-től 30-ig

A Péti Nitrogénművek vezetői és műszaki dolgozói május 8-án megbeszélést tartottak az idei nyári nagyjavítási munkálatokkal kapcsolatos teendőkről. Az évi leállást június 10-én kezdik meg. A javítási munkákat 20 napra tervezik. És hogy ez idő alatt végre is tudják hajtani, már felvették a kapcsolatot azokkal a külső vállalatokkal, amelyek gépi berendezéseket, alkatrészeket készítenek, hogy azokat pontos időre leszállítsák.

Nagy gondot fordítanak a leállás időszaka alatt arra, hogy minőségileg pontos és jó munkát végezzenek, hogy a kitűzött időre elvégezzék a javításokat és azután zökkenőmentesen kezdhessék meg a folyamatos termelést. A nagyjavítási munkálatokban az adminisztrációs dolgozók is részt akarnak venni. Brigádot szerveznek a segítségnyújtáshoz.

A szakszervezeti bizalmi

NEHÉZ MEGTALÁLNI Halmosi Kálmán szakszervezeti bizalmit Péten, az erőtelepen. Hol a kazánházban, hol a gépházban szorgoskodik, mikor hol van a munkája, odasiet. Rendszerint nappal dolgozik, de nemegyszer az is előfordult, hogy valakit helyettesített a gépeknél, s váltóműszakban dolgozott. Szeretik az üzemben. Bizalommal fordulnak hozzá tanácsért, vagy éppen segítséget kérnek munkatársai. Régóta szakszervezeti bizalmi, teendőivel kapcsolatos feladatait jól ismeri és azt — amint az üzemi bizottságon megtudjuk — jól oldja meg. Csoportjában rendszeresen, havonta megbeszéléseket tart a havi munkáról. Felsorolni is sok volna azokat az ügyes-bajos dolgokat, amellyel nap, mint nap megbízzák, vagy éppen segítségét kérik munkatársai. Ha valaki bajban van, segélyre volna szüksége, akkor a bizalmihoz fordul, hogy legyen segítségére és járjon el az illetékeseknél az ügyében. Ha üdülésről van szó, akkor is őt keresik fel. És így sorolhatnánk végig a tennivalókat, amelyek egy bizalmi feladatai közé tartoznak az üzemben.

AZ ELMÚLT HÉTEN is nagy munkában volt. Termelési tanácskozást tartottak az üzemben, erre mozgósították az üzem dolgozóit, hogy kollektívan beszéljék meg a termeléssel kapcsolatos teendőket. Az ilyen megbeszéléseknek nem is marad el az eredménye. Ez nemcsak a munkafegyelem javulásában mutatkozik meg, hanem a tervek teljesítésében is. Nemcsak a szervezett dolgozókkal foglalkozik, hanem az üzembe került új dolgozókkal is elbeszélget, megismerteti az üzem termelési folyamatát és az új dolgozókat igyekszik beszervezni a szakszervezetbe. Ebben az évben az új tagoknak és azoknak a tagoknak a száma, akik hosszú évek óta el voltak maradva a tagságukkal és rendezték, eddig kb 40 főt tesz ki. Nem feledkezik meg az új dolgozóknál arról sem, hogy azok a baleset elleni oktatásban részt vegyenek munkájuk megkezdése előtt. Figyelemmel kíséri, hogy az üzem vezetői, az illetékesek törődnek-e velük és biztosítják-e az ezzel kapcsolatos biztonsági berendezéseket.

A BALESETI OKTATÁS mellett egészségügyi oktatásban is részesítik az üzembe került új dolgozókat. De nemcsak addig törődik a dolgozókkal, amíg azok minden nap megjelennek a munkában, hanem akkor is, ha a csoportjában valaki megbetegszik. Ő gondoskodik arról, hogy a beteget egy-két napon belül munkatársai meglátogassák. — Ez nagyon fontos — mondja — jól esik mindenkinek, ha gondolnak rá.

Sokat segít a fiataloknak is a szakma elsajátításában. De arról sem feledkezik meg, hogy azokat az idősebbek iránt való tiszteletadásra tanítsa. Nincs olyan nap, hogy ne beszélnének munkaközben a társadalmi tulajdon védelméről, arról, hogy a gépeket hogyan tartják karban és tisztán, amellyel az élettartamát megnövelik, ezzel is a társadalmi tulajdont védik.

SOKRÉTŰ a szakszervezeti bizalmi feladata és ha ezt jól akarja ellátni, ugyanúgy részt kell venni mindenben és mindenhol, mint ahogyan ezt Halmosi Kálmán elvtárs teszi. Érvényt szerez bizalmi jogának, s ha a csoport tagjairól van szó, bármi munkaterületen érvényre juttatja véleményét. Ezért van aztán az, hogy bátran és bizalommal fordulnak hozzá munkatársai, ő pedig legtöbb esetben segítséget is nyújt, igyekszik mindenki számára kedvezően elintézni a jogos problémát. Így kell dolgozni a szakszervezeti bizalminak, mint Halmosi elvtárs teszi.

—v l—

Idő- harcosok

Hűséggel a legnehezebb időkben is

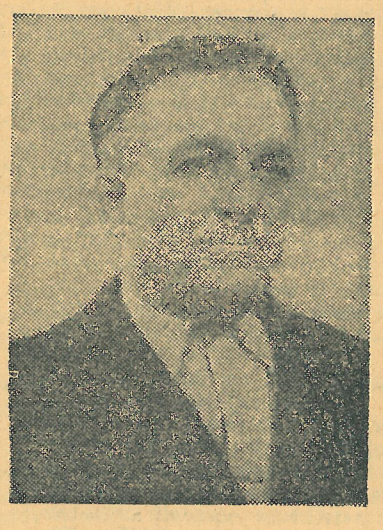

Nem is hinné az ember, hogy annyi megpróbáltatás és szenvedés után hogyan is őrizhette meg mosolyt fakasztó humorát Wittman János, az egykori cseléd, a sokat próbált és börtönt látott bányász. A válasz egyszerű. Az élni-, győzniakarás és a keserű múlttal szembeni élcelődés volt életeleme. És ma ezek adnak nyomatékot meggyőző szavainak, mikor a keserű, úri világról beszél. A sanyarú cselédsors legsanyarúbbja jutott neki. A veszprémi kegyes káptalan kegyetlen embernyúzó cselélelete jutott osztályrészül apjának, amiből hamarosan ő is részesült.

Még apró gyerek, mikor az első világháborúba bevonult apját kell pótolnia, hogy édesanyját és négy testvérét ki ne szórják a szűkös, füstös cselédházból. Az isten szerény szolgáinak kegyetlen kizsákmányoló uralmát még keserűbbé tette Velty Ferenc főintéző zsarnoksága. Ütötte, verte a cselédeket, hiszen a testi és lelki terror eszközei az urak kezében voltak. Ebbe a nehéz életbe ragyogott bele 1919. tavaszán a proletárforradalom napja. A meggyötört, nyomorgó cselédek elkergették a főintézőt, kezükbe vették a pusztát és a frontról hazaérkezett idős Wittman János, mint főbizalmi intézte a cselédek sorsát.

A régi kommenció meggyarapodott, a 18 mázsa gabona, évi egy pár csizma, 7 forint fertálypénz, 1 hold föld és 4 méter fa helyett a proletárhatalom 3 hold földet, 3 pár csizmát, 100 forint fertálypénzt, 6 méter tüzifát, napi 3 liter tejet és 22 mázsa gabonát adott a gazdaság egykori cselédeinek.

A boldog élet rövid ideig tartott. Wittman bácsit elvitték a csendőrök, tíz hónapot ült a börtönben, közben a családot kirúgták. A kétségbeesett anya s mellette legnagyobb fia, az ifjú Wittman János könyörögve kérték Rédey nagyprépost urat, hogy eszközöljön ki kegyelmet az egykori cselédnek. Az emberi szeretetet hirdető pap félrelökte a robotban meggörnyedt anyát. — Ne emeld fel a szádat azért a bitang kommunistáért! Dögöljön meg! — tajtékozott a kegyes atya. Wittman Jánosban ekkor érlelődött meg az úri osztály elleni olthatatlan gyűlölet. Nem volt irgalom, el kellett hagyni a pusztát. A család Várpalotára jött, Wittman János a bányánál kapott munkát. 1920-ban bizalmi lett. 1921-ben az itteni elviselhetetlen elnyomás ellen sztrájkkal harcoltak a bányászok. Az erdőben bolyongtak, hogy ne kényszeríthesse őket munkába senki. A várost, a bányát katonaság szállta meg. Pergett a dob és hirdették hogy aki két órára nem jelentkezik a munkára, annak még a családját is kiírtják. A bányászok féltve szeretteiket, megjelentek a bányatelepen. Lóháton ugratott elébük egy századosi egyenruhát viselő fehér fenevad. Disznó, bitang csürhének nevezte a bányászokat. A legkegyetlenebb szenvedést helyezte kilátásba, ha továbbra is megtagadják a munkát. Mint a halotti menet, úgy indult a tömeg az akna felé. A katonaság továbbra is őrizte a bányát, még a szellőzőket is megszállták. Az esti kiszálláskor 16 embert kiválasztottak, akiket kegyetlenül megvertek a várban, utána munkára hajtották őket. A bánya korlátlan urai a leghitványabbakból, besúgókat gyűjtöttek maguk köré, hogy a bányászok szervezkedéseiről tájékozódjanak. De a munkásmozgalom iránti ragaszkodást nem tudták kiírtani. A bányászok a maguk módján harcoltak az osztályellenség ellen. Wittman János egy alkalommal elvágta a széntörő hajtószíját. Este a csendőrök megszállták a bányát. Mikor az egyik Fehér nevű munkást elszállították, Wittman János önként jelentkezett, három hónapra internálták. Megszökött két hétig bújkált, amikor újra elfogták. Katonaszökevényekkel együtt Veszprémbe vitték. Gruber őrnagy, egy félszemű nyilas fenevad, égő szivarral vallatta az elfogottakat, azután minden tárgyalás nélkül egymásután lövette főbe őket, az egykori zsidótemplom udvarán lévő iskola pincéjében. Wittman Jánost kegyetlenül megbotozták, majd haza került. Később Borzas Istvánnal együtt ismét internálták. Rabságából a győzelmesen előre nyomuló szovjet csapatok mentették meg.

Mikor Wittman János szabad lett, első feladata volt, hogy résztvegyen a kommunista párt szervezésében.

Hűséggel szolgálta a párt ügyét, és meggyőző szószólója volt mindig a magyar és a szovjet nép igaz barátságának.

Amikor 1956-ban az ellenforradalom megsemmisítéssel fenyegette a munkáshatalmat, Wittman János lakásán összegyűltek a párt hűséges fiai, hogy megkezdjék a rövid időre megszakadt kommunista munkát és megkeressék a kibontakozás útját. Wittman elvtársat a kommunisták bizalma párttitkárrá választotta az S. II.-aknában, ahol őszinte meggyőződéssel, a párt, az emberek iránti mérhetetlen szeretettel és odaadással végzi becsületes munkáját, örökké emlékeztetve a dolgozókat az osztályellenség elleni kíméletlen harcra, hogy soha vissza ne térjen az átkos múlt.